

HỒI THỨ SÁU NĂM CHÌM BẢY NỔI

Nộ Giang Vương Tam chưởng tuyệt mệnh Tần Nguyên Tôn thấy Đoàn Dự nghe đến danh hiệu mình mà vẫn mặt lạnh như tiền, tuyệt không mảy may xúc động, rất lấy làm kỳ vì lão chưa từng thấy ai như vậy. Từ ngày lão khét tiếng oai hùng, ít khi gặp được địch thủ. Hoặc giả có người võ nghệ còn xuất sắc hơn lão đi chăng nữa nhưng nghe danh lão cũng phải giật mình, đâu dám coi thường? Lão có hay đâu anh chàng Đoàn Dự chưa từng lê gót trong đám giang hồ, các tay cao thủ trong các phái võ chàng chẳng biết một ai. Đừng nói Tam chưởng tuyệt mệnh Tần Nguyên Tôn dù đến bậc mà các phái võ tôn trọng như núi Thái Sơn, như sao Bắc Đẩu hay Tam Thiện, Tứ ác gì đi chăng nữa chàng coi cũng đứng dừng.

Người phái võ bất luận hơn hay kém đều coi chữ "danh" là trọng nhất nên Tần Nguyên Tôn thấy thái độ thờ ơ của Đoàn Dự thì cho ngay là chàng có ý khinh thường mình nên trong lòng căm giận vô cùng. Nhưng lão lại thấy chàng cử chỉ vẫn ung dung, nét mặt vẫn thản nhiên thì lại tưởng võ công chàng phải thế nào mới có gan dạ như vậy. Người ta thường nói rằng "bậc chân tài không bao giờ để lộ ra ngoài mắt" và ngờ chàng là một nhân vật ghê gớm lắm.

Lúc ấy có hai tên lực lưỡng toan lại sừng sộ với Đoàn Dự, Tần Nguyên Tôn khoát tay ra lệnh cho chúng dừng lại rồi hỏi Đoàn Dự:

-Túc hạ thuộc môn phái nào? Lệnh tôn sư là ai?

Đoàn Dự đáp:

-Đã đi học sao còn có thành kiến chọn lựa môn phái? Tại hạ không thuộc môn phái nào hết. Sư phụ tại hạ chuyên nghiên cứu về môn Công Dương học. Tên tuổi ngài dù có nói ra vị tất lão trượng đã biết.

Tần Nguyên Tôn chỉ là một tay cao thủ về phái võ, còn về Công Dương, Tả truyện hay Xuân Thu gì gì thì cả đời chưa từng nghe qua. Bây giờ lão mới thấy Đoàn Dự nói ra vanh vách thì nghĩ thầm trong bụng: "May ta chưa cùng y gây gổ! Công Dương học này chắc là một phái bàng môn, tả đạo chi đây, mình đâu có biết". Vì lão đã nổi tiếng anh hùng nên làm việc gì lão cũng rất thận trọng để thanh danh khỏi bị sút mẻ. Lão bèn hỏi lại:

-Túc hạ đến đây có việc gì?

Mọi người thấy Tần Nguyên Tôn đối với Đoàn Dự mỗi lúc một thêm vẻ trịnh trọng đều tưởng lầm chàng là một nhân vật có bản lĩnh không vừa. Bỗng nghe Đoàn Dự đáp:

-Tại hạ đến đây là để báo tin cho chủ nhân hay.

Tần Nguyên Tôn lại hỏi:

-Túc hạ báo tin gì?

Đoàn Dự thở dài đáp:

-Tại hạ đến chậm một chút thành ra có báo cũng như không.

Tần Nguyên Tôn trở giọng hơi gay gắt hỏi lại:

-Báo tin gì nói ngay cho ta hay!

Đoàn Dự đáp:

-Ta chỉ cần gặp chủ nhân nhà này, nói với người làm gì?

Tần Nguyên Tôn cười lạt một lúc rồi dần giọng:

-Nếu người muốn chạm mặt y mới nói thì y ngồi đó cứ việc mà nói đi! Chỉ lát nữa thì xin mời nhị vị xuống âm phủ mà bàn hoàn với nhau.

Đoàn Dự hỏi:

-Vị nào là chủ nhân? Tại hạ cảm tạ đã cho mượn ngựa.

Câu đó vừa nói ra, ai nấy đều quay lại nhìn người thiếu nữ áo đen ngồi trên ghế.

Đoàn Dự giật mình tự hỏi: "Chẳng lẽ cô này lại là chủ nhân ư? Một cô gái yếu đuối thế kia mà bị bấy nhiêu kẻ địch hung dữ bao vây thì làm sao mà chống được? Phen này chắc nàng không toàn tính mạng. Chợt nghe thiếu nữ từ từ lên tiếng:

-Ta nể mặt người bạn nên cho người mượn ngựa, có chi mà phải tạ ơn? Người không đi cứu người còn trở lại đây làm gì?

Nàng miệng nói vậy nhưng không quay đầu lại, vẫn nhìn vào phía trong.

Đoàn Dự đáp:

-Tại hạ ngồi trên lưng Hắc Mai Cô, giữa đường gặp hai tên phục kích, chúng tưởng lầm tại hạ là cô nương, mở miệng nói những câu vô lễ. Tại hạ xem chừng không ổn, không về báo không được.

Thiếu nữ lại hỏi:

-Người báo tin gì?

Tiếng nàng trong vắt nhưng giọng nói tẻ ngắt chẳng ấm cúng chút nào khiến người nghe không được êm tai, dường như ở đời tuyệt không còn có điều gì đáng làm cho nàng quan tâm cả. Có thể nàng ngán ngẩm cuộc đời vô vị, hay nàng coi mọi người hết thấy đều là kẻ thù nghịch, những ô hận chưa đem loài người giết cho kỳ hết.

Đoàn Dự nghe nàng nói năng vô lễ, kể ra cũng hơi bất mãn song chàng lại nghĩ rằng hiện nàng đang bị sa vào giữa đám cường đồ, đứng trước một cảnh tượng vô cùng nguy hiểm, tâm thần không khỏi hoang mang nên chàng không lấy làm khó chịu mà còn đồng ý với nàng là khác. Chàng ôn tồn đáp:

-Tại hạ biết hai tên cường đồ đó có ý gia hại cô nương. Sở dĩ tại hạ thoát được bọn chúng là nhờ ở con thần câu của cô nương. Nhưng tại hạ rất thắc mắc vì tất cô nương đã biết có cừu nhân đương rình rập nên chạy lộn về báo tin để cô nương biết mà lánh đi, chẳng ngờ về chậm một chút, cừu nhân đã kéo đến bao vây, tại hạ ân hận vô cùng.

Thiếu nữ cười lạt hỏi:

-Người khéo đem câu chuyện làm quà để cầu cạnh ta điều gì đó chẳng?

Đoàn Dự tức quá lớn tiếng đáp:

-Tại hạ cùng cô nương vốn không quen biết. Chỉ vì thấy người muốn ám hại, lẽ nào mắt lấp tai ngơ. Sao cô nương lại nói đến hai chữ "Cầu cạnh"?

Thiếu nữ lại hỏi:

-Người có biết ta là ai không?

Đoàn Dự đáp:

-Chưa biết!

Thiếu nữ tiếp:

-Ta thấy Chung Phúc bảo người không biết chút võ nghệ nào cả vậy mà dám vào hang Vạn Kiếp, mặt sát động chúa, ta cho là hạng gan liều, bây giờ lại dấn thân vào cạm bẫy này để làm gì?

Đoàn Dự rùng mình đáp:

-Tại hạ tưởng quay lại báo tin cho cô nương hay xong rồi lập tức ra đi. Đoạn chàng thở dài tiếp:

-Xem chừng cô nương khó lòng thoát khỏi tai ương mà Đoàn Dự này cũng gặp vạ lớn. Song chưa rõ vì sao mà cô nương kết mối thâm thù với bọn này?

Thiếu nữ áo đen lại cười lạt hỏi:

-Người muốn biết để làm gì?

Đoàn Dự có vẻ bẽn lễn đáp:

-Nếu là chuyện riêng của cô nương thì thôi, tại hạ chẳng dám thọc mách làm gì. Mục đích của tại hạ là đến báo tin mà thôi. Giờ cô nương đã biết rồi, tại hạ không còn ân hận điều gì nữa.

Thiếu nữ áo đen lại hỏi:

-Chắc người không ngờ rằng trở lại đây mà bị mất mạng? Người hối hận lắm đấy nhỉ?

Đoàn Dự nghe nàng hỏi có giọng châm biếm, tức mình nói lớn:

-Bậc đại trượng phu thấy việc nghĩa nên làm là làm, rồi đến đâu thì đến, khi nào còn hối hận?

Thiếu nữ áo đen reo lên một tiếng "A" rồi nói:

-Nếu người chịu đựng được như vậy có thể xứng đáng mặt đại trượng phu đó!

Đoàn Dự nói:

-Các bậc anh hùng hảo hán trong thiên hạ há phải ở chỗ võ công cao hay thấp? Những kẻ võ nghệ tuyệt luân mà có những hành vi bỉ ổi đốn mạt, đâu có xứng đáng là bậc đại trượng phu?

Thiếu nữ áo đen hỏi ông già:

-Tần lão tiên sinh có nghe rõ lời Đoàn công tử nói đó chẳng? Quý vị thử nghĩ lại coi hành động của quý vị có quang minh lỗi lạc không?

Mụ già ngồi bên Tần Nguyên Tôn lên tiếng:

-Con tiện nhân kia! Mi đừng kéo dài thời gian nữa! Đứng lên động thủ đi thôi!

Thiếu nữ áo đen đáp:

-Người đã sống bấy nhiêu tuổi đời còn được. Bây giờ sống thêm một khắc nữa không được sao? Đi đâu mà đòi chết vội thế? A còn Thanh Tùng đạo nhân kia! Người đến đây tìm ta rửa hận bên hang Vạn Kiếp có ai biết không?

Một đạo nhân râu tóc đốm bạc, biến sắc nói:

-Ta đến báo thù cho đồ đệ ta, có liên quan gì đến hang Vạn Kiếp?

Thiếu nữ áo đen nói:

-Nhưng ta hỏi người, trước khi lại đây người có đến thỉnh Hương dược xoa giúp cho một tay chưa?

Thanh Tùng đạo nhân tức giận nói:

-Bọn ta đây bấy nhiêu tay võ nghệ cao cường, há không thanh toán nổi người hay sao?

Thiếu nữ áo đen nói:

-Hai lần ta hỏi người, người toàn nói đi đâu. Đúng là người đã vào hang Vạn Kiếp thỉnh Hương dược xoa rồi. Người vào đó mà còn ra được kể cũng khá đấy.

Thanh Tùng đạo nhân nói:

-Ta không hề đến hang Vạn Kiếp. Ai bảo người ta tới đó?

Thiếu nữ áo đen gật đầu lia lịa đáp:

-Phải rồi! Phải rồi! Người đã phái con quỷ liều mạng nào đến đó chứ gì?

Thanh Tùng đạo nhân có vẻ hổ thẹn đánh trống lảng:

-Thôi để rồi nói chuyện bằng gươm đao cho rõ tài cao thấp, cãi vã làm chi vô ích?

Đoàn Dự nghe cô thiếu nữ áo đen cùng mấy người đấu khẩu, xem tình hình bọn Tần Nguyên Tôn chưa chắc đã ăn đứt, phải chờ cuộc tranh phong mới rõ hơn thua. Riêng về phần Thanh Tùng đạo nhân, chàng nghe giọng lưỡi đoán biết lão có vẻ khiếp sợ người thiếu nữ áo đen vô cùng nên chàng rất lấy làm kỳ. Bọn này chỉ cậy đông người luôn miệng thách thức mà chẳng một ai động thủ.

Thiếu nữ áo đen lại hỏi chàng:

-Ta trốn thoát lấy mình ta thì được nhưng còn người thì sao?

Đoàn Dự trầm ngâm một lát rồi đáp:

-Tôi cùng bọn chúng chưa từng quen biết, lại không thù oán, chắc họ chẳng làm khó dễ gì với tôi.

Thiếu nữ áo đen hì hì cười lạt đáp:

-Nếu bọn chúng hiểu biết lẽ phải như người nói đã chả kéo cả bè cả lũ đến đây vây đánh một mình ta. Cái mạng nhỏ xiu của người đành là không sống nổi với chúng đâu. Giả tử may mà ta chạy thoát, người có muốn dẫn ta đi đâu không?

Đoàn Dự thấy nao nao trong dạ đáp:

-Tôi chỉ có một điều thắc mắc là Chung cô nương bị bọn Thần Nông bắt giữ ở núi Vô Lượng. Mẫu thân nàng có đưa cho tôi cái hộp nhỏ bảo đem về trao cho gia gia tôi để người tìm kế cứu nàng. Ví bằng chạy thoát được, cô nương làm thay tôi việc này thì tôi cảm kích vô cùng.

Nói xong cầm cái hộp bằng vàng chạm bước tới sau lưng trịnh trọng đưa. Chàng đứng chỉ cách nàng không đầy hai thước, chợt có mùi hương thoảng đưa vào mũi, một mùi thơm nhẹ nhàng như lan mà không phải lan, ngào ngạt như xạ mà không phải xạ. Một mùi thơm tuy không nồng nàn nhưng làm cho người ngửi thấy phải mê ly, phải rung mình.

Thiếu nữ áo đen chưa đón lấy cái hộp, vội hỏi lại chàng:

-Ta nghe nói Chung cô nương đẹp lắm, nàng có phải là ý trung nhân của người đó chăng?

Đoàn Dự đáp:

-Không phải đâu! Chung cô nương nhỏ tuổi quá, tính tình hãy còn chất phác ngây thơ, tôi đâu dám có ý nghĩ ấy.

Bấy giờ thiếu nữ áo đen mới với tay về phía sau đón lấy cái hộp. Đoàn Dự thấy tay nàng xỏ trong bao lụa mỏng dính sắc đen, không để hở da thịt chỗ nào. Thiếu nữ áo đen cầm cái hộp từ từ thu vào trong bọc rồi nói lớn:

-Thanh Tùng đạo nhân! Mi rút đi cho khuất mắt ta!

Thanh Tùng đạo nhân cả giận hỏi:

-Người bảo sao?

Thiếu nữ áo đen đáp:

-Ta bảo mi rút ra khỏi nhà này, hôm nay ta không muốn giết mi mà.

Thanh Tùng đạo nhân giờ kiểng lên quát to:

-Người không được khinh khi ta quá thế!

Giọng nói run run, vì căm tức thì ít mà vì sợ hãi thì nhiều.

Thiếu nữ áo đen dẫn giọng:

-Mi đã biết rõ vì ta nể mặt sư muội mi nên mới nhiều dung cho mi, sao không rút ngay đi?

Thanh Tùng đạo nhân sắc mặt nhợt nhạt, mũi thanh kiếm cầm tay từ từ hạ xuống.

Đoàn Dự nghe thiếu nữ áo đen ăn nói cực kỳ vô lễ, quát mắng đuổi Thanh Tùng đạo nhân ra khỏi nhà, chàng đã tưởng đạo nhân thế nào cũng nổi giận dùng đao. Ai ngờ đạo nhân trước còn tỏ vẻ do dự, sau đâm ra khiếp sợ rồi đột nhiên ném thanh trường kiếm xuống đất đánh choang một tiếng, hai tay ôm mặt chạy đi.

Thanh Tùng đạo nhân đang mở cửa, mục giả ngồi cạnh Tần Nguyên Tôn vẫy tay phải một cái, phóng vút ra một lưỡi phi đao trúng sau lưng đạo nhân. Đạo nhân té nhào xuống đất, giãy giụa lần đi đến hơn một trượng rồi nằm im tắt thở.

Đoàn Dự cả giận quát hỏi:

-Lão thái thái! Phải chăng vị đạo nhân đó là người đồng bọn? Sao thái thái nỡ hạ độc thủ?

Mục giả run run đứng dậy, nhìn chăm chú cô thiếu nữ áo đen, câu hỏi của Đoàn Dự dường như mục không để vào tai.

Trong sảnh đường, người nào cũng lăm lăm tay cầm gươm đao, tựa hồ như họ chỉ còn chờ một tiếng hô nữa là xông vào bằm vằm thiếu nữ áo đen.

Đoàn Dự thấy vậy bất giác nổi cơn thịnh nộ đến cực điểm, quát to lên rằng:

-Bọn người đều là đại hán lại đông đảo như thế mà vây đánh một người con gái yếu ớt, tay không khí giới thì trên cõi đời này không còn nghĩa lý gì nữa.

Nói xong chàng xông lại đứng đỡ phía sau cho thiếu nữ áo đen và quát lớn:

-Bọn người có giỏi thì vào đây!

Đoàn Dự tuy không biết chút võ nghệ nào nhưng nguồn chính khí bốc lên ngàn ngạt đầy vẻ oai phong.

Tần Nguyên Tôn hỏi:

-Các hạ định can thiệp vào vụ này ư?

Đoàn Dự đáp:

-Đúng rồi! Ta quyết không để các người cậy mạnh hiếp yếu, lấy thịt đè người.

Tần Nguyên Tôn lại hỏi:

-Các hạ có họ hàng quen biết gì với con tiện nhân vô liêm sỉ này? Ai sai các hạ đến đây để tiếp tay cho nó?

Đoàn Dự lắc đầu đáp:

-Ta cùng cô nương đây chẳng phải họ hàng, cũng không quen biết, chỉ vì thấy việc bất bằng không nỡ bỏ qua. Ta khuyên các người nên thôi đi, cậy đông người để hiếp đáp một cô gái sao phải mặt anh hùng?

Chàng lại nói khẽ bảo thiếu nữ áo đen:

-Cô nương trốn mau đi! Để tôi thiết kế ngăn chặn bọn này.

Thiếu nữ áo đen khẽ hỏi lại chàng:

-Người vì ta mà mất mạng vậy có ân hận gì không?

Đoàn Dự khảng khái đáp:

-Chết cũng không hối hận.

Thiếu nữ áo đen lại hỏi:

-Người không sợ chết ư?

Đoàn Dự thở dài đáp:

-Ai mà không sợ chết? Nhưng... nhưng...

Thiếu nữ áo đen đột nhiên lớn tiếng bảo:

-Sức người không trói nổi con gà thì anh hùng hảo hán cái gì?

Nàng vấy tay phải một cái, tung hai sợi dây ra trói chân tay chàng lại, đồng thời phất tay trái giơ lên quất xuống luôn luôn. Từ lúc đó bên tai Đoàn Dự chỉ còn nghe tiếng reo hò cùng tiếng "huỳnh huych", người hai bên ngã lăn ra. Trước mắt ánh kiếm lập loè. Nhìn ra phía trước trời tối đen như mực, đèn lửa đều bị dập tắt. Thân thể chàng dường như bị đẩy lên cao, và bị giữ trên không gian mờ mịt. Những biến cố xảy ra cực kỳ mau lẹ. Chớp mắt Đoàn Dự đã không biết mình hiện ở nơi nào, tứ phía tiếng người hô hoán:

-Đừng để con tiện nhân chạy thoát! Đừng sợ tên độc của y! Phóng phi đao! Phóng phi đao!

Rồi nào tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, nào tiếng leng keng phát ra do những mũi tên đụng vào gươm đao.

Bất thành lình người chàng như bị tung lên, kể đến tiếng vó ngựa dồn dập, thì ra chàng đã ở trên lưng con Hắc Mai Côi. Chân tay chàng bị trói không thể nhúc nhích được chút nào. Chàng cảm thấy cổ mình để tựa vào người ai, mũi thoang thoang mùi hương ngào ngạt, chàng biết ngay đó là mùi hương ở mình cô thiếu nữ áo đen.

Tiếng vó ngựa vẫn lớp lớp chạy rất nhanh mà vẫn êm ru. Tiếng người reo hò đuổi theo mỗi lúc một xa. Con tuấn mã Hắc Mai Côi lông đen tuyền, y phục cô thiếu nữ cũng tuyền một màu đen, đêm khuya trời lại tối đen, mùi hương ngào ngạt phảng phất từng cơn càng tăng thêm vẻ huyền bí.

Con Hắc Mai Côi chạy một hơi được chừng vài dặm, Đoàn Dự nói:

-Cô nương ơi !Tôi không ngờ bản lĩnh cô nương ghê gớm đến bậc này. Cô cởi trói cho tôi đi!

Thiếu nữ áo đen chỉ hừ một tiếng không trả lời. Đoàn Dự đã bị trói chặt, mỗi bước chân ngựa chạy dây trói lại xiết thêm làm cho tay chân chàng mỗi lúc một

đau dữ, đầu chàng mỗi lúc một tụt xuống thấp như bị treo ngược. Tâm thần choáng váng, mắt hoa lên, không thể chịu được. Chàng lại la ầm lên:

-Cô nương buông tôi ra mau!

Bỗng nghe đánh bốp một cái, chàng bị thiếu nữ tát vào má rồi có tiếng lạnh lùng bảo:

-Im cái mồm! Không được la! Cô nương không hỏi người không được nói nghe chưa.

Đoàn Dự tức giận hỏi:

-Tại sao vậy?

Lại "bốp bốp" chàng bị hai cái tát mạnh hơn trước, tai bên hữu ù hẫng đi, tựa như bị thùng lá nhĩ.

Đoàn Dự vốn tính bướng bỉnh không chịu khuất phục ai, kêu rầm rĩ:

-Làm gì mà người đánh ta? Người buông ta ra đi! Ta không theo người nữa.

Đoàn Dự bỗng thấy thân mình bị nhấc bổng lên rồi quăng xuống đất, chân tay vẫn bị trói, một đầu dây thiếu nữ cầm trong tay. Chàng bị ngựa lôi đi xềnh xệch.

Thiếu nữ nhỏ nhẹ bảo con Hắc Mai Côi đi thông thả lại, rồi hỏi Đoàn Dự:

-Người đã chịu hàng phục chưa? đã chịu vâng lời ta chưa?

Đoàn Dự quát to:

-Ta không hàng phục, ta không vâng lời! Dù chết đến gáy ta còn chẳng sợ, giờ người mới hành hạ ta một chút, ta sợ...

Chàng định nói "ta sợ cóc gì?" nhưng thân chàng bị kéo qua hai đồng đất đột nổi lên cao, liên tiếp bị hai lần tung lên quật xuống nên tiếng "cóc gì" còn ở trong miệng chưa thoát ra được.

Thiếu nữ tưởng chàng nói xong, lạnh lùng hỏi:

-A ra người biết sợ rồi phải không?

Nàng liền kéo chàng lên lưng ngựa. Đoàn Dự gân cổ lên nói:

-Vừa rồi ta định nói: "Ta sợ cóc gì kia mà!", người mau buông ta ra. Ta không muốn người dắt dùm ta nữa.

Thiếu nữ lại ủa một tiếng rồi bảo:

-Trước mặt ta kẻ nào dám nói bướng, ta quyết làm cho phải điều đứng, sống dở chết dở, đâu có phải hành hạ chút xíu thế này thôi?

Nói xong lại quăng Đoàn Dự xuống đất. Đoàn Dự căm tức vô cùng nghĩ thầm: "không trách người ta mắng y là tiểu tiện nhân, kể ra cũng có lý". Đoạn chàng la inh ỏi:

-Người không buông ta ra ta mắng cho bây giờ.

Thiếu nữ đáp:

-Người có giỏi thì mắng đi! Đời ta bị thiên hạ mắng còn chưa đủ ư?

Đoàn Dự nghe thiếu nữ nói hai câu này rất có vẻ thê lương nên chàng toan cất miệng mắng "tiểu tiện nhân" lại cảm thấy trong dạ bùi ngùi, không mắng nữa. Thiếu nữ chờ một lúc không thấy chàng lên tiếng liền nói:

-Ta biết rằng người không dám mắng ta.

Đoàn Dự gân cổ lên cãi:

-Ta nghe người nói thương tình nên không mắng nữa, chứ có phải ta sợ người đâu?

Thiếu nữ giục ngựa chạy mau. Con Hắc Mai Côi lên nước đại, phi như gió làm cho Đoàn Dự đau đốn ê chề. Chân tay mặt mũi bị cát bám đầy, có lúc chạm phải gạch đá, máu chảy đầm đìa.

Thiếu nữ quát:

-Người đã chịu đau hàng chưa?

Đoàn Dự lớn tiếng mắng lại:

-Con người điên rồ, không biết điều kia!

Thiếu nữ ngắt lời:

-Ta là kẻ điên rồ thì phải rồi, dù người không nói ta cũng tự biết mà! Nhưng ta làm sao mà người bảo không biết điều?

Đoàn Dự đáp:

-Ta... ta... đối với người một lòng thành thật...

Chưa dứt lời đầu chàng va phải khối đá bên đường, chàng đau quá ngất đi...

Không biết ngất đi bao lâu, bỗng chàng thấy mát lạnh rồi hồi tỉnh lại. Miệng bị nước tràn vào, chàng vội ngậm miệng lại nhưng một cơn ho nổi lên, nước lại vào đầy cả miệng, cả mũi, sặc sụa...

Nguyên từ lúc chàng bị quăng xuống phía sau cho con ngựa lôi đi một hồi rồi thiếu nữ áo đen thấy chàng ngất đi liền bắt ngựa chạy xuống khe suối nước sông, để nước mát lạnh thấm vào cho tỉnh lại. May mà dòng suối hẹp, con Hắc Mai Côi đi mấy bước đã sang qua. Đoàn Dự bị ướt hết quần áo, bụng uống đầy nước chướng lên, lại bị thương khắp mình mẩy, nổi đau đốn kể sao cho xiết?

Thiếu nữ lại hỏi chàng:

-Bây giờ người đã chịu hàng phục chưa?

Đoàn Dự nghĩ thầm: "trên đời sao lại có kẻ vô lý và bất nhân đến thế? Bây giờ ta đã sa vào tay y, dù có nói gì với y cũng bằng thừa".

Thiếu nữ thấy chàng không đáp hỏi luôn mấy câu:

-Người đã phục tùng chưa! Người đã nếm đủ mùi điêu đứng rồi chứ?

Đoàn Dự vẫn nín thinh giả vờ như không nghe thấy gì.

Thiếu nữ tức mình gầm lên:

-Người điếc à? Ta hỏi sao lại không đáp?

Đoàn Dự vẫn chẳng nói chẳng rằng. Thiếu nữ dừng ngựa lại xem chàng đã hồi tỉnh chưa. Lúc đó gần sáng, chân trời phía đông đã rạng hoa lê, nàng nhìn thấy rõ Đoàn Dự mắt mở thao láo, bất giác nổi giận đùng đùng, trừng mắt lên quát:

-à ra người gớm thật! Rõ ràng người vẫn tỉnh như sáo mà giả chết để thi gan với ta. Vậy bây giờ ta đập vào xác người thử xem người gan hay là ta gan.

Nói xong nàng nhảy vọt xuống ngựa, rồi lại nhảy vọt lên cây, bẻ lấy một cành trở vào mặt Đoàn Dự. Lúc đó Đoàn Dự mới nhìn thẳng mặt nàng, che kín bằng một thứ vải dày đen thẫm, chỉ để hở có đôi mắt đen láy, chiếu tia sáng như điện.

Đoàn Dự tủm tủm cười nói thầm: "Người muốn ta phải trả lời người ư? Khó lắm! Khó hơn cả tìm đường lên trời nữa".

Thiếu nữ hỏi:

-Thế mà người còn cười được kia à? Người cười gì?

Đoàn Dự nhìn nàng, giả vờ làm bộ mặt ngây dại rồi lại cười. Thiếu nữ giơ roi lên quát chàng bảy tám roi. Đoàn Dự không kể gì đến sống chết, cứ mặc kệ cho nàng đánh thế nào thì đánh. Nhưng ác thay thiếu nữ cứ nhằm những chỗ đầu dây cảm giác mà quát. Có lúc chàng chịu không nổi, tưởng chừng phải la lên nhưng rồi chàng lại cố nhịn được.

Thiếu nữ thấy chàng quật cường như vậy, trầm ngâm một lát rồi nói:

-Được lắm, người giả điếc ư? Ta làm cho người điếc thật.

Nàng thò tay vào bọc, móc cây dao trủy thủ ra, lưỡi dao dài chừng bảy tấc, ánh dao lấp lánh ghê người. Nàng hùng hổ bước đến trước mặt Đoàn Dự cầm dao trủy thủ nhằm tai bên trái chàng quát to lên rằng:

-Ta nói người không nghe thấy gì phải không? Người có muốn cắt cái tai này thì bảo ta.

Đoàn Dự vẫn làm thinh, mắt thiếu nữ long lên sòng sọc lộ ra những tia sáng hung dữ, toan hạ lưỡi trủy thủ xuống khoét tai bên trái Đoàn Dự. Bất thành linh một tiếng quát từ đằng xa đưa lại:

-Con tiện nhân kia! Lại chực hành hung hại người đó chẳng?

Tiếng quát rất oai nghiêm.

Thiếu nữ vội quăng đầu dây trói Đoàn Dự lên cây, rút treo chàng lơ lửng trên cành. Nàng quay lại thấy một gã đại hán đang bước mau tới. Còn cách xa đến mười trượng mà thoắt một cái đã đến trước mặt thiếu nữ. Đoàn Dự thấy gã sắc mặt vàng lợt, mình mặc áo vàng ngấn, mặt vuông chữ điền, chân tay dài hơn người thường nhiều, trạc ba mươi tuổi, cặp mắt tinh lanh sắc sảo dị thường đang đứng sừng sững nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ hỏi:

-Phải chăng người là Kim Đại Bằng? Ta nghe nói về môn khinh công người giỏi lắm mà. Nếu ta không vừa đi vừa tra hỏi thẳng nhãi kia thì dù ta có đi thông thả chẳng nữa người vị tất đã đuổi kịp?

Gã đại hán đáp:

-Ta đang đi giữa đường cũng có việc phải dừng lại một lúc không thì người bị ta bắt lâu rồi.

Thiếu nữ hỏi:

-Kim Đại Bằng! ừ thôi bây giờ người đã đuổi tới đây người muốn gì?

Kim Đại Bằng hỏi có phải người đã giết người bán thuốc ở Thanh Đô là Vương Lão Hán không?

Thiếu nữ đáp:

-Nếu ta giết y thì người định giở trò gì?

Kim Đại Bằng nói:

-Vương lão hán là bạn ta, làm việc phúc đức suốt đời, giúp kẻ nghèo nàn, cứu người tai nạn. Vương làm gì mà người giết hắn?

Thiếu nữ đáp:

-Có kẻ trúng tên độc của ta vậy mà hắn dám đem thuốc chữa cho kẻ đó thoát chết, người có biết không?

Kim Đại Bằng đáp:

-Bán thuốc cho người có bệnh là phận sự của hắn.

Bỗng đánh vù một cái, tiếp theo là một tiếng "cạch" vang lên, một mũi tên cắm xuống đất bên chân Kim Đại Bằng. Mũi tên này dài không quá ba tấc, toàn thân ngập sâu dưới đất, chỉ còn cái lông đuôi sắc đen chĩa lên. Rồi soạt một cái Kim Đại Bằng tra lưỡi đao vào bao.

Trong quãng thời gian nhanh như chớp nhoáng, thiếu nữ phóng ám tiễn Kim Đại Bằng rút đao lên gạt tên rồi tra đao vào bao. Cả hai bên nét mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, chỉ cử động tay trong chớp mắt mà đã tiến diễn bấy nhiêu việc.

Thiếu nữ khen:

-Chân tay người cũng mau lẹ đấy!

Kim Đại Bằng nói:

-Người cũng không vừa. Hương dược xoa Mộc Uyển Thanh tiếng đồn quả đã không ngoa.

Đoàn Dự nghe Kim Đại Bằng nói đến sáu chữ "Hương dược xoa Mộc Uyển Thanh", lẩm bẩm: "ủa lạ anh chàng nhận lầm rồi" liền gọi to lên rằng:

-Kim huynh! Cô này không phải là Hương dược xoa Mộc Uyển Thanh đâu!

Kim Đại Bằng hỏi lại:

-Sao tôn huynh biết?

Đoàn Dự đáp:

-Tôi biết Mộc Uyển Thanh mà! Mộc Uyển Thanh tức là Chung phu nhân đó! Còn người hung dữ này là một cô gái chưa chồng.

Kim Đại Bằng hơi tỏ vẻ mất bình tĩnh hỏi:

-Sao? Hương được xoa đã có chồng rồi ư? Chồng thì là người họ Chung à?

Bất thành linh "vút vút" hai tiếng liền, hai thứ ám khí đã rơi xuống gốc cây treo Đoàn Dự: một mũi tên ngắn đen kịt xuyên qua lỗ đồng tiền vàng. Đó là thiếu nữ bắn tên, Kim Đại Bằng phóng đồng tiền vàng ra đỡ rồi hai vật cùng rớt xuống. Đoàn Dự thoát chết nhìn thấy hai vật ám khí biết rằng mình vừa được cải tử hoàn sinh, khác nào mới ở quỷ môn quan quay gót trở về dương thế. Bỗng nghe tiếng thiếu nữ cả giận rít lên:

-Ai bảo Mộc Uyển Thanh này đã lấy chồng? Khắp thiên hạ tìm đâu được chàng trai xứng đáng làm chồng ta?

Kim Đại Bằng cũng nói:

-Đúng tôn huynh đây nhận lầm rồi!

Đoàn Dự thấy thiếu nữ tự xưng mình là Hương được xoa Mộc Uyển Thanh nghĩ thầm rằng: "ở trong tất có điều bí ẩn chi đây. Cô gái này tuy điên cuồng độc ác nhưng không lẽ lại mạo nhận làm vợ người ta?". Chàng nghĩ vậy liền đáp:

-Kim huynh nói có lý. Tôi cứ tưởng Mộc Uyển Thanh là vợ gã "Kiến nhân tỵ sát" Chung Vạn Cừu.

Thiếu nữ hỏi:

-Ủa mụ nào đó mạo nhận tên ta. Có phải y xưng tên là Hương Được Xoa Mộc Uyển Thanh không?

Đoàn Dự nói:

-Kim huynh! Kể ra trời ghép lão Chung Vạn Cừu, một bàn tay đẫm máu giết bao kẻ vô tội vào với vị thiếu nữ áo đen này cũng xứng đôi vừa lứa đấy chứ!

Chàng vừa nói đến câu "xứng đôi vừa lứa" thì trước mắt ánh sáng xanh lè lấp loáng không hiểu là do thứ khí giới gì phát ra, phóng tới trước mặt. Nhưng chàng chân tay bị trói treo lơ lửng trên không, chẳng còn cách nào chống đỡ, mà dù chàng có dưới đất bằng, tay cầm binh khí hẵn hoi đi chẳng nữa cũng không chống đỡ nổi một đòn. Chàng đành nhắm mắt chịu chết. Bên tai chàng chỉ nghe tiếng gươm đao va chạm nhau ghê rợn mà không thấy chém vào người chàng. Chàng mở mắt ra thì thấy một luồng ánh đen cùng một đám mây vàng quện lấy nhau, qua lại nhanh như gió cuốn. Giữa luồng ánh đen và đám mây vàng hai đạo bạch quang lấp loáng của hai cây gươm đao vun vút lên xuống va chạm vào nhau phát ra những tiếng choang choảng không ngớt như pháo liên châu.

Đoàn Dự khấn thầm: "cầu trời phạt cho Kim huynh hạ được thiếu nữ. Bỗng thấy Mộc Uyển Thanh quát to lên một tiếng rồi cả hai người cùng nhảy ra xa. Kim Đại Bằng đã tra đao vào túi từ bao giờ, nét mặt vẫn ung dung đứng đó còn Mộc Uyển Thanh tay vẫn cầm thanh trường kiếm sáng loáng nhìn địch thủ chằm chặp.

Kim Đại Bằng hỏi:

-Cuộc thắng bại chưa phân sao cô nương lại thôi không đấu nữa?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Nhất Phi Xung Thiên Kim Đại Bằng kia! Chà chà! Thế mà mấy năm nay người đã nổi tiếng trong đám giang hồ.

Kim Đại Bằng hỏi:

-Người bảo sao?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Lượng sức người có đấu đến năm trăm hiệp vị tất đã thắng nổi bản cô nương?

Kim Đại Bằng nói:

-Đúng thế! Nhưng ngoài năm trăm hiệp thì sao?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Cái đó chưa rõ! Ta thử đấu xem sao!

Dứt lời mũi thanh trường kiếm đã nhằm yết hầu Kim Đại Bằng đâm tới. Kim Đại Bằng giơ đao lên gạt đánh choang một tiếng, rồi lại tra đao vào túi quát:

-Kim Đại Bằng này đường đường là tấm thân nam tử hoài công đâu mà đấu với con quỷ cái ngoài năm trăm hiệp. Món nợ máu của Vương lão hán ở Thanh Đô hãy cho chịu đó. Nhưng không được hại đến tính mạng vị tôn huynh kia nghe!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Thế thì món nợ đó bao giờ mới kết thúc?

Kim Đại Bằng nói:

-Chờ bao giờ chỉ đấu trong năm trăm hiệp hạ nổi con quỷ cái ta sẽ tìm đến. Lời ta dặn bảo người nghe rõ rồi chứ?

Mộc Uyển Thanh ngang nhiên đáp:

-Người có thấy Mộc Uyển Thanh này chịu nghe lời ai dặn bao giờ chưa?

Kim Đại Bằng nói:

-Tôi chịu cô giỏi rồi! Tôi xin cô để cho tôn huynh đây được an toàn. Đó là một điều Kim mỗ xin cô mà!

Mộc Uyển Thanh hỏi lại:

-Người xin ta phải không?

Kim Đại Bằng nói:

-Vâng thì tôi xin cô đã sao?

Mộc Uyển Thanh cười ha hả ra chiều đắc ý. Từ lúc Đoàn Dự gặp nàng đến giờ đây là lần đầu tiên chàng thấy nàng cười cực kỳ khoái trá. Giọng cười thoả mãn đến nỗi bộc lộ cả thiên tính một cô gái ngây thơ. Nàng hớn hở nói:

-Nhất Phi Xung Thiên Kim Đại Bằng! Người đã cất miệng lên xin Mộc Uyển Thanh này, ta không thể không nể mặt người được. Nhưng ta chỉ nhận lời là không giết y mà thôi, còn việc đày đoạ, chém cụt tay cụt chân vân vân thì bản cô nương không đảm bảo đâu nhé!

Rồi không đợi Kim Đại Bằng trả lời, thiếu nữ huýt sáo gọi con Hắc Mai Côi lại, phi thân nhảy lên yên, tay cầm trường kiếm tung lên "xoẹt" một cái cắt đứt dây treo Đoàn Dự. Dây đứt Đoàn Dự cùng thanh trường kiếm rớt xuống đất cùng một lúc. Con Hắc Mai Côi chạy lại gốc cây, Mộc Uyển Thanh tay phải đón lấy thanh kiếm còn tay trái túm ngay cổ áo Đoàn Dự xách để lên yên. Hắc Mai Côi chồm bốn vó chạy như bay, cát bụi tung lên mờ mịt.

Kim Đại Bằng thấy lúc ra đi, thiếu nữ phô trương món tuyệt kỹ phi thường, bất giác buột miệng thán phục: "Con quái này ghê thật".

Mộc Uyển Thanh tra kiếm vào vỏ nói:

-Ha Ha, gã Kim Đại Bằng danh vang thiên hạ mà nay sao không làm gì nổi ta đi? Người cứ việc đi nghiên cứu võ nghệ, dễ thường ta đây về ngủ hết ngày này qua ngày khác để võ công chịu kém người sao? Còn thằng nhãi họ Đoàn này nữa, người đã chịu hàng phục ta chưa?

Đoàn Dự chẳng chịu rỉ rằng cứ làm lý giả câm giả điếc, Mộc Uyển Thanh thì khoan khoái vô cùng nói bô bô:

-Khách giang hồ đều bảo: Nhất Phi Xung Thiên Kim Đại Bằng là hạng cừ khôi trong các phái võ sau này, trừ Tam Thiện, Tứ ác ra thì gã này hơn cả vậy mà nay chịu ngổ lời xin ta.

Đoàn Dự lẩm bẩm: "Kim Đại Bằng đường đường là một vị hảo hán không thềm ăn thua với người là đàn bà con gái nên nhiều dung cho người mà người cứ tưởng bở, giở giọng ba hoa làm phách". Dù sao mắt chàng vừa thấy Kim Đại Bằng thần tình ở chỗ dù mình khét tiếng khắp nơi nhưng đối với Mộc Uyển Thanh vẫn ra vẻ nể nang, không dám khinh thị thì con quái điên rồ độc ác này võ công tất phải ghê gớm lắm.

Đoàn Dự còn đang ngẫm nghĩ, Mộc Uyển Thanh nắm lấy đầu chàng xoay lại bắt gặp lúc trên mặt chàng lộ vẻ khâm phục lại nổi lên một trận cười ha hả nói:

-Thằng nhỏ này ương ngạnh! Tuy miệng người không nói ra nhưng ta biết trong thâm tâm người phục ta quá xá phải không?

Trong bụng nàng sung sướng quá nên dọc đường không nghĩ gì đến dần vật Đoàn Dự nữa. Đi trong khoảnh khắc đã đến trước một ngôi mộ. Đoàn Dự nhận ra

chính là cửa vào hang Vạn Kiếp. Thiếu nữ xuống ngựa, chạy lại lay tấm bia như kiể Chung Linh dẫn mình trước. Cửa mộ mở ra thiếu nữ xách Đoàn Dự bước vào. Thân chàng còn cao hơn thiếu nữ nửa cái đầu, mà lại nặng hơn nàng đến ba bốn chục cân thế mà nàng chỉ xách một tay bỗng lên như không.

Thiếu nữ chui vào trong quan tài rồi vẫn do con tiểu tỳ bữa trước tiếp đón dẫn đi. Ba người lần vào đến chỗ có ánh sáng, thiếu nữ thất kinh hỏi:

-Mộc cô nương! Sao... sao cô lại dắt Đoàn công tử trở về đây? Còn tiểu... tiểu thư nhà tôi đâu không thấy?

Mộc Uyển Thanh lạnh lùng bảo:

-Mau kêu phu nhân ra đây!

Nữ tỳ nói:

-Lão gia tôi bị thương, phu nhân không rời nửa bước.

Mộc Uyển Thanh lớn tiếng quát:

-Mi vào kêu phu nhân ra đây! Dù lão gia mi có chết đến nơi cũng bảo phu nhân phải ra ngay.

Nữ tỳ sợ không dám nói gì nữa, chỉ vâng một tiếng rồi chạy vào thông báo.

Chốc lát phu nhân lật đật chạy ra chào:

-Mộc cô nương! Sao không vào sảnh đường nói chuyện?

Mộc Uyển Thanh ngẩng mặt lên nhìn trời không đáp.

Chung phu nhân thấy nàng tỏ vẻ không bằng lòng, áy náy hỏi:

-Mộc cô nương! Ta có điều chi đắc tội cùng cô nương chăng?

Mộc Uyển Thanh hỏi lại:

-Phu nhân gọi ai là Mộc cô nương?

Chung phu nhân đáp:

-Ta gọi cô chứ còn gọi ai nữa?

Mộc Uyển Thanh cười lạt nói:

-Tôi tưởng phu nhân tự nói với mình? Gần đây tôi nghe phu nhân mới đổi họ tên là Mộc Uyển Thanh kia mà? Phu nhân có biết đâu ba chữ Mộc Uyển Thanh khi nào tôi chịu nhường ai, còn ba chữ "Hương dược xoa" chỉ là ngoại hiệu, không có chi can hệ, phu nhân có muốn dùng thì tôi xin hai tay kính cẩn dâng lên.

Sắc mặt Chung phu nhân hết đỏ bừng lại tái xanh, ôn tồn nói:

-Mộc cô nương ơi! Ta mạo nhận tên họ cô nương thực là không phải, nhưng vì ta quá thương ái nữ nên phải mượn oai danh của cô nương mới trấn áp được đảng Thần Nông cho chúng thả Linh Nhi về.

Mộc Uyển Thanh thấy phu nhân nói vậy đã hơi nguôi giận hỏi lại:

-Tên tuổi tôi lại oai đến thế kia ư?

Chung phu nhân biết tính nàng ưa phỉnh đáp ngay:

-Cô nương khét tiếng trong đám giang hồ ai là không sợ? Tôi chắc là bọn Thần Nông nghe đại danh cô, dù có gan nuốt búa cũng không dám động đến chân lông Linh nhi.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Vậy thì được, tôi không truy cứu về việc mạo danh này nữa. Nhưng chỉ một lần thôi, sau này nếu phu nhân mạo danh tôi đến lần thứ hai thì không xong đâu. Còn điều thứ hai nữa: phu nhân là vợ Chung Vạn Cừu, chẳng lẽ...

Nàng nói dở câu rồi dậm chân xuống đất bình bịch tỏ vẻ bất bình đến cực điểm.

Chung phu nhân cười nói:

-Chết rồi! Chết rồi! Vì ta quá thương Linh nhi sa vào cạm bẫy bọn côn đồ, mê hoặc cả người. Trong lúc hoang mang tìm kế cứu y chẳng nhớ gì đến cô nương hãy còn ngọc trắng, gương trong.

Mộc Uyển Thanh "hừ" một tiếng rồi lại hỏi:

-Thanh Tùng đạo nhân đến tìm tôi rửa hận, chắc phu nhân biết trước phải không?

Phu nhân biến sắc run run đáp:

-Y có lại cầu vợ chồng ta giúp y một tay đến vây đánh cô nương. Nhưng cô nương thử nghĩ xem khi nào chúng ta đứng vào?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Võ nghệ Chung tiên sinh cao cường tột bậc, nếu tiên sinh về phe với Thanh Tùng đạo nhân thì tôi khó lòng bảo toàn được tính mạng.

Chung phu nhân nói:

-Chúng ta cùng cô nương là chỗ thâm giao khi nào còn nhập bọn với y đánh cô nương?

Phu nhân thấy Mộc Uyển Thanh nghe mình nói câu này hai mắt nẩy lửa trông thật ghê sợ, bèn đổi giọng:

-Chả dấu gì cô nương cả: lang quân ta cũng đã bàn với ta theo lời người thì ngay đến Nộ Giang Vương Tần Nguyên Tôn, Nhất phi Xung Thiên Kim Đại Bằng, Thiếu lâm tự Tuệ Thuyền đại sư kéo bè với nhau vị tất đã địch lại cô nương. Thanh Tùng đạo nhân cố năn nỉ mãi mà lang quân ta thủy chung vẫn không chịu nghe.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Chính miệng Chung tiên sinh nói vậy hay là phu nhân đặt ra?

Chung phu nhân đáp:

-Chính lang quân ta nói vậy, nếu cô nương không tin cứ hỏi lại Thanh Tùng sẽ rõ.

Mộc Uyển Thanh gật đầu nói:

-Thế thì Chung tiên sinh tự liệu sức mình không địch nổi tôi hay sao?

Chung phu nhân nói:

-Lang quân ta thường nói rằng riêng về võ công cô nương đã sâu rộng khôn lường, da dẻ lại là người cơ biến hơn đời. Vợ chồng ta đã ẩn nấu ngoài vòng trần lụy, đại gì mà còn đi gây thù oán?

Mộc Uyển Thanh cười lạt nói:

-Rõ ràng Chung tiên sinh sợ tôi lại còn khéo tìm cách đỡ đòn.

Chung phu nhân có vẻ bẽn lẽn đáp:

-Lang quân ta nhiều tuổi rồi. Giả tử vào hồi hai chục tuổi mà được cô nương nhẹ đòn thì may ra mới đấu được vài trăm hiệp.

Mộc Uyển Thanh cười hềnh hếch ra chiều đắc ý. Đoàn Dự bị thiếu nữ hất xuống đất nằm lẳng tai nghe hai người nói chuyện với nhau không sót câu nào. Chàng nghĩ thầm: "Chung phu nhân cho cô ả này bánh phính mà không lộ ra mặt chút nào, đó mới là người ghê gớm lắm, còn cô ả điên rồ chỉ thích nghe người ta nịnh bợ. Đã thế ta chọc vài câu chơi". Nghĩ vậy chàng đột nhiên chồm miệng vào, cất tiếng nói lớn:

-Mộc cô nương đấu với một mình Kim Đại Bằng không nổi, còn làm phách cái gì? Hai người vừa đánh nhau xong, rõ ràng Kim Đại Bằng thắng, cô này bị thua phải quỳ xuống dập đầu lạy hô mười câu: "Kim gia gia", gã mới tha cho.

Chàng còn muốn nói nhiều nữa song Mộc Uyển Thanh hùng hổ đá vào lưng chàng hai cái rồi rút lên:

-Sao người dám nói láo? Ta thua y bao giờ? Ta thêm lạy đĩa nào?

Đoàn Dự nói:

-Chung phu nhân! Tôi nói để phu nhân nghe: Mộc cô nương phóng ra 18 mũi ám tiễn bị Kim Đại Bằng dùng 18 đồng kim tiền đón lấy cả. Kim Đại Bằng lại đánh cho cô ả thua to, phải xin tha mạng.

Mộc Uyển Thanh tức quá, tay phải móc tên ra toan ném chết Đoàn Dự. Chung phu nhân thấy nguy cấp đến nơi la lên:

-Mộc cô nương! Đoàn công tử có nhiều lai lịch, dù sao cô nương cũng chớ nên hại mạng y.

Phu nhân vừa nói vừa nhảy tới lấy thân mình che chở cho chàng, mắt nhìn chăm chặp tay phải Mộc Uyển Thanh.

-----oOo-----